

Arrest

nr. 214 315 van 19 december 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Tijl Uilenspiegelalaan 17
2050 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij, die volgens haar verklaringen op 20 september 2012 België is binnengekomen, diende op 21 september 2012 een verzoek om internationale bescherming in. Op 28 mei 2013 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 14 augustus 2017 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekende partij bij aangetekende brief van 17 augustus 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het district Qarghayi (provincie Laghman) afkomstig te zijn. U bent een etnische Pashtoun. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen. U bent niet naar school geweest.

Volgens uw verklaringen woonde u uw hele leven met uw familie in het dorp Bela Feroz Abad. Uw vader had meer dan 20 jaar geleden een overheidsfunctie uitgeoefend onder het regime van president Najibullah, maar hield zich de laatste jaren enkel nog bezig met het beheer van zijn eigen landbouwgronden. Hazrat Khan, uw enige broer, diende als soldaat in het ANA (Afghaans Nationaal Leger). Daar hij gekazerneerd was in de provincie Helmand, kwam hij slechts om de drie à zes maanden een paar dagen naar huis. Ook uw enige zus was getrouwd en woont met haar man en kind in Bela Feroz Abad. Uw problemen begonnen toen, een tweetal weken voor uw vertrek uit Afghanistan, een brief werd afgeleverd bij jullie thuis. Aangezien niemand in het huishouden kon lezen, bezochten u en uw vader de buurman Salim Jan om hem te vragen de brief voor te lezen. Er bleek meteen dat het een dreigbrief van de Taliban betrof en dat u erin werd verzocht toe te treden tot de Talibanbeweging. Gezien uw jeugdige leeftijd, uitte uw vader zijn verbazing en tevens zijn vermoeden dat het misschien eerder aan uw broer diende gericht te zijn. Hij liet niet na er luidop bij te vermelden dat uw broer in dienst was bij het ANA. U vermoedt dat Salim Jan deze brok informatie doorspeelde aan de Taliban want toen u twee weken later werd ontvoerd door hen, eisten zij, tijdens uw gevangenschap, behalve uw eigen engagement in de jihad, ook dat u uw broer dwong terug te keren naar Qarghayi. U gaf hen uw woord en werd vrijgelaten met de expliciete boodschap dat u vier dagen tijd kreeg vooraleer zij zich tegen uw familie zouden keren. Uw vader organiseerde de volgende dag terstond uw reis naar Europa. Vijftien dagen na uw vertrek kwam u te weten dat uw vader ondertussen was omgebracht door de Taliban. U verklaarde niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u vervolging door de Taliban vreest. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vroeg. U verliet uw land van herkomst eind 2011. U kwam aan in België op 20 september 2012 en u vroeg op 21 september 2012 asiel aan. U verklaarde 17 jaar oud te zijn. De voogdij over u liep van rechtswege af op 8 juni 2013.

Op 28 mei 2013 kreeg u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Het Commissariaat-generaal kwam daarbij tot de conclusie dat uw asielrelaas niet geloofwaardig was maar achtte uw herkomst uit Qarghayi aannemelijk.

Op 23 december 2016 werd u definitief veroordeeld door de Rechtbank van eerste aanleg Antwerpen tot een hoofd gevangenisstraf van 15 maanden waarvan 8 maanden effectief omwille van mededaderschap aan een diefstal met geweld, bij nacht en in bende, met gebruik of vertoon van wapens.

Op 24 april 2017 ontving het CGVS een brief waarin de Dienst Vreemdelingenzaken de Commissaris-generaal voorde vluchtelingen en staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel. Op 27 juli 2017 werd u nogmaals gehoord door het Commissariaat-generaal.

Ter staving van uw verklaringen legt u de volgende documenten neer: een foto, een bankkaart, een ANA-identiteitskaart, twee medische documenten van het ANA en een overschrijvingsbewijs.

B. Motivering

Op 28 mei 2013 werd u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op grond van artikel 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet. De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus was ingegeven door de vaststelling dat in uw regio van herkomst een reëel risico bestaat op ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, uw status vandaag moet worden ingetrokken. Artikel 55/5/1 §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling die op grond van artikel 55/4 §§1 of 2 uitgesloten had moeten zijn.

Artikel 55/4, § 1 c) stipuleert dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn op aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen dd. 23 december 2016.

Artikel 55/5/1, § 2 juncto artikel 55/4, § 1, c) van de vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus kan intrekken indien er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de vreemdeling een ernstig misdrijf gepleegd heeft. Hierbij dient benadrukt te worden dat het CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het kracht van gewijsde gegane vonnis van 23 december 2016.

Uit dit vonnis van 23 december 2016 blijkt dat u veroordeeld werd tot een hoofdgevangenisstraf van vijftien maanden waarvan acht maanden effectief omwille van feiten van mededaderschap aan een diefstal met geweld, bij nacht en in bende, met gebruik of vertoon van wapens. Op 30 oktober 2016 beroofden u en uw kompaan immers een vrouw van haar handtas en een andere vrouw van haar gsm toestel waarbij jullie de twee slachtoffers en de twee andere personen van hun gezelschap hebben geslagen en met stenen hebben bekogeld waarna de vier slachtoffers werden overgebracht naar het ziekenhuis.

De rechter oordeelde 'De feiten van de tenlasteleggingen zijn **ernstig** en getuigen van een gebrekkig normbesef. De feiten wijzen erop dat beklagden enkel uit waren op snel geldgewin, zonder rekening te houden met andermans eigendomsrechten, noch hun fysieke en psychische integriteit. Hun houding voor en na de feiten, ten aanzien van de slachtoffers en de politiediensten is verontrustend te noemen en getuigt van een totaal gebrek aan schuldinzicht en respect voor onze maatschappij en het gezag van de overheidsdiensten.'

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u op 23 december 2016 veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c) van de vreemdelingenwet. Bijgevolg dient de subsidiaire beschermingsstatus die u eerder werd toegekend, heden te worden ingetrokken.

U werd op 27 juli 2017 gehoord door het CGVS waarbij u de gelegenheid kreeg argumenten aan te brengen tot behoud van uw status. De redenen die u aanbracht kunnen een behoud van uw status niet rechtvaardigen.

In casu verwijst u louter naar uw problemen in Afghanistan en de asielmotieven die u in het kader van uw asielaanvraag heeft aangehaald (CGVS, p. 4-5). In de mate dat u verwijst naar uw problemen in Afghanistan en de asielmotieven die u in het kader van uw asielaanvraag hebt aangehaald, dient opgemerkt te worden dat deze problemen in het kader van uw asielaanvraag ongeloofwaardig werden bevonden door het CGVS en dus geen basis konden vormen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Deze ongeloofwaardigheid resulteerde in een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende u geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Desondanks verwijst u heden nogmaals naar uw ongeloofwaardig bevonden relaas en stelt u dat de problemen die u eertijds aanhaalde nog steeds actueel zijn (CGVS, p. 5). Het louter herhalen van de eerder frauduleus bevonden asielmotieven, kan de geloofwaardigheid ervan evenwel niet herstellen.

De door u neergelegde documenten vermogen evenmin bovenstaande vaststellingen te weerleggen. Vooreerst dient er op gewezen te worden dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde vaneen waarschijnlijk en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. Wat betreft de bankkaart, de ANA-identiteitskaart en de twee medische documenten van het ANA, dient vooreerst te worden opgemerkt dat het hier louter om kopieën gaat, waarvan de echtheid onmogelijk kan worden nagegaan. Daarnaast moet worden opgemerkt dat uit de informatie beschikbaar op het CGVS blijkt dat in Afghanistan en zelfs daar buiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Wat betreft de foto, moet worden opgemerkt dat aan privé-foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of

manipulatie geen garantiebieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Het overschrijvingsbewijs bevestigt enkel dat u geld stuurt naar Afghanistan.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet ingetrokken worden omdat de asielzoeker uitgesloten wordt of had moeten zijn in de zin van artikel 55/4 dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar het district Qarghayi van de provincie Laghman. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 1° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 57/6, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.2. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend. Tet terechtzitting betoogt de verwerende partij dat ze een einde hebben gesteld aan de beschermingsstatus van de verzoekende partij, maar niet aan haar verblijf. De verwerende partij vervolgt dat zij de feiten niet beoordelen daar ze geen strafrechter zijn, maar dat ze enkel rekening hebben gehouden met de strafrechtelijke kwalificatie.

2.3. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

De kern van het betoog van de verzoekende partij is dat er geen rechtsgrond is voor de bestreden beslissing en dat het onderzoek onzorgvuldig gebeurd is. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij in haar verzoekschrift betoogt werd de bestreden beslissing niet genomen op grond van artikel 57/6, eerste lid van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, en § 3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in :*

1° ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn;”

Artikel 55/5/1, § 3, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Wanneer de Commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”*

De bestreden beslissing bestaat derhalve uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat *in casu* verzoeker veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal heeft deze bevoegdheid op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd: (...)*

6° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken;”.

Artikel 55/5/1 werd ingevoegd in de Vreemdelingenwet bij artikel 10 van de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming (BS 24 augustus 2015) en vormt de omzetting in het Belgische recht van artikel 19, derde lid, a) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking).

Artikel 55/4, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:*

a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;

b) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.”

In de memorie van toelichting bij het ontwerp dat heeft geleid tot de invoeging van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt *“voor de invulling van het begrip ‘ernstig misdrijf’ mutatis mutandis verwezen [...] naar de punten 155 tot 158 van de ‘Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés’, uitgegeven door de UNHCR (Genève, 1979, herwerkt in januari 1992, niet beschikbaar in het Nederlands)” (Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51-2478/001, 109).*

Punt 155 van deze ‘Guide des procédures’ bepaalt : *“Il est difficile de définir ce qui constitue un crime «grave» de droit commun aux fins de la clause d'exclusion à l'examen, d'autant que le mot «crime» revêt des acceptions différentes selon les systèmes juridiques. Dans certains pays, le mot «crime» ne vise que les délits d'un caractère grave; dans d'autres pays, il peut désigner toute une catégorie d'infractions allant du simple larcin jusqu'au meurtre. Dans le présent contexte, cependant, un crime «grave» doit être un meurtre ou une autre infraction que la loi punit d'une peine très grave. Des infractions mineures pour lesquelles sont prévues des peines modérées ne sont pas des causes d'exclusion en vertu de la section F b) de l'article premier, même si elles sont techniquement qualifiées de «crimes» dans le droit pénal du pays considéré.”*

“155. Het is moeilijk een definitie te geven van wat in het licht van de voorliggende uitsluitingsclausule een “ernstig”, niet-politiek misdrijf vormt, te meer daar het woord “misdrijf” verschillende betekenissen heeft naargelang van het rechtstelsel. In sommige staten slaat het woord “misdrijf” alleen op zware strafbare feiten; in andere staten wordt daarmee verwezen naar een hele categorie strafbare feiten, gaande van een gewone kruimeldiefstal tot doodslag. In de huidige context wordt onder een “ernstig misdrijf” evenwel alleen verstaan doodslag of een ander feit waarop krachtens de wet een zeer zware straf staat. Lichtere strafbare feiten waarop geen zware straffen staan, zijn geen uitsluitingsclausules krachtens afdeling F b) van artikel 1, zelfs indien ze in het strafrecht van de staat in kwestie als “misdrijf”

worden bestempeld." (vrije vertaling zoals aangehaald in het advies van de Raad van State, nr. 57.124/4 van 16 maart 2015, bij de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, *Parl.St. Kamer*, 2014-2015, nr. 54-1197/001, p. 53-54).

Verskillende criteria kunnen worden gebruikt bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf, waaronder:

- de aard van de daad: dit houdt de beoordeling in van de mate van geweld, de *modus operandi*, het gebruik van een dodelijk wapen, etc.;
- de straf: een verwijzing naar de maximumstraf kan worden gemaakt die kan worden opgelegd of de lengte van de opgelegde straf bij een veroordeling;
- de werkelijke schade: hier is het noodzakelijk om de daadwerkelijke schade te beoordelen die kan worden toegebracht of op de persoon of het slachtoffer, of op de eigendom;
- de toegepaste procedureregels om het misdrijf te vervolgen: dit criterium vereist een overweging van de procedurele normen die van toepassing zijn, bijvoorbeeld of het misdrijf wordt beschouwd als een overtreding of een misdaad.

Elk van deze factoren, op zich of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat het misdrijf wordt gekwalificeerd als "ernstig" (zie EASO, "Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) A Judicial Analysis", January 2016, p. 24, 37).

In het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene wordt rekening gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, zodat geen afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing moet worden gemaakt door de commissaris-generaal wanneer hij tot de conclusie komt dat artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet van toepassing is (*mutatis mutandis* HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., § 109).

De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken en deze vloeit in het algemeen voort uit het feit dat de betrokkene bewust het misdrijf heeft gepleegd of er op substantiële wijze aan heeft bijgedragen. Het is niet vereist dat hij het misdrijf fysiek heeft gepleegd, het aanzetten tot, de medeplichtigheid of de deelname aan een gemeenschappelijk criminele onderneming kunnen volstaan (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 23 december 2013 door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden waarvan acht maanden effectief omwille van mededaderschap aan een diefstal met geweld, bij nacht en in bende, met gebruik of vertoon van wapens (Landeninformatie, stuk 37, nr. 2).

Het laakbare en verwerpelijke karakter van verzoekers daden kan *in casu* niet worden betwist. Dit blijkt tevens uit de motivering van het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen: "*de feiten van de tenlasteleggingen zijn ernstig en getuigen van een gebrekkig normbesef. De feiten wijzen erop dat beklaagden enkel uit waren op snel geldgewin, zonder rekening te houden met andermans eigendomsrechten, noch hun fysieke en psychische integriteit. Hun houding voor en na de feiten, ten aanzien van de slachtoffers en de politiediensten is verontrustend te noemen en getuigt van een totaal gebrek aan schuldinzicht en respect voor onze maatschappij en het gezag van de overheidsdiensten.*" De commissaris-generaal kan echter niet worden bijgetreden dat de door verzoekende partij gestelde daden kunnen worden gekwalificeerd als ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling bevat een uitsluitingsgrond, die een uitzondering is op de algemene regel van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en die dus restrictief moet worden toegepast.

De Raad merkt op dat, zoals blijkt uit het bovenstaande, bij de beoordeling van een "*ernstig misdrijf*" in de zin van artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet, rekening dient te worden gehouden met de aard van de daad en de werkelijk geleden schade, alsook met de opgelegde straf en de toegepaste procedureregels om het misdrijf te vervolgen. De werkelijk geleden "*materiële*" schade betreft de diefstal van een GSM-toestel en een Chanel-handtas op 30 oktober 2016 van een twee vrouwen waarbij de twee personen in hun gezelschap verwond werden. Drie personen waren licht gekwetst en het vierde slachtoffer was zeven dagen werkonbekwaam. Bij het plegen van deze feiten was de verzoekende partij in het gezelschap van een andere persoon. Het vonnis bepaalt dat gelet op het blanco strafregister de verzoekende partij nog in aanmerking komt voor een gedeeltelijke uitgestelde bestraffing. *In casu* merkt de Raad op dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd veroordeeld tot een

hoofdgevangenisstraf van vijftien maanden waarvan acht maanden effectief en tot een geldboete van honderdvijftig euro die wordt uitgesteld voor een termijn van drie jaar uitgezonderd een effectieve geldboete van vijfenzeventig euro vermeerderd met 50 decimes, zijnde vierhonderdvijftig euro of een vervangende gevangenisstraf van vijftwintig dagen. Rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak, is de Raad *in casu* van oordeel dat de door de verzoekende partij gestelde daden waarvoor zij werd veroordeeld, in de gegeven omstandigheden, thans niet worden gekwalificeerd als ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet en aldus niet in aanmerking kunnen worden genomen om, steunend op artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet over te gaan tot intrekking van de aan de verzoekende partij op 28 mei 2013 toegekende subsidiaire beschermingsstatus.

De argumentatie ter terechtzitting die verwijst naar de motivering van de bestreden beslissing, werpt geen ander licht op bovenstaande beoordeling die rekening houdt met omstandigheden die de bestreden beslissing niet vermeldt.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van de verzoekende partij niet wordt bevestigd, zodat de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder dienen te worden onderzocht.

Uit het administratief dossier blijkt dat aan de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend omdat er op dat moment in haar regio van herkomst, Qarghayi in Afghanistan, sprake was van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt dat de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst thans zodanig zou gewijzigd zijn dat deze bescherming niet langer nodig is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS